

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Vigh Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe; ügyintéző: Dr. Lajkóné dr. Vigh Judit ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek -, a Karcagi Dr. Varga Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe; ügyintéző: Dr. Varga László ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.r. alperes neve) I.r., II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe) II.r. és III.rendű alperes neve (III.r. alperes címe) III.r. alperesek ellen, üzletrész-adásvételi szerződések hatálytalanságának megállapítása iránt indított perében, a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 2009. március 12. napján meghozott 10.G.21.218/2008/16. számú ítélete ellen az alperesek által 17. és 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és a felperes által a másodfokú eljárásban 3. sorszám alatt előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, akként változtatja meg, hogy mellőzi az alpereseknek a teljes perköltség megfizetésére egyetemlegesen történt marasztalását és a felperes javára az I.r. és a II.r. alpereseket egyetemlegesen 74 000 (Hetvennégyezer) Ft, az I.r. és III.r. alpereseket pedig egyetemlegesen 54 000 (Ötvennégyezer) Ft perköltség megtérítésére kötelezi, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A peres felek a másodfokú perköltségeiket maguk kötelesek viselni.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 16. sorszámú ítéletében megállapította az I.r. és II.r., valamint az I.r. és III.r. alperesek között a II.r. és III.r. alperesek tulajdonát képező üzletrészekre vonatkozóan 2008. január 31-én és 2008. február 8-án létrejött adásvételi szerződések hatálytalanságát a felperes vonatkozásában, valamint azt, hogy a hivatkozott adásvételi szerződések a II.r., III.r. alperesek és a felperes között jöttek létre. Az alpereseket egyetemlegesen kötelezte 126 000 Ft perköltség megfizetésére a felperes javára, rendelkezett továbbá a felperes által a keresetlevelén lerótt 132 000 Ft többletilleték visszaigényelhetőségéről.

Az elsőfokú bíróság által megállapított - és a fellebbezési eljárásban is irányadó - tényállás szerint a II.r. alperes tulajdonát képezte az I.r. alperes kft-ben lévő 1 500 000 Ft névértékű üzletrész, melyet 400 000 Ft vételárért 2008. január 31. napján értékesített az I.r. alperes társaságnak. A III.r. alperes tulajdonát képezte az I.r. alperes kft-ben lévő 1 800 000 Ft névértékű üzletrész, melyből 1 400 000 Ft névértékű üzletrészt 300 000 Ft vételárért 2008. február 8. napján értékesített az I.r. alperesnek. A szerződéseket az alperesek jogi

képviselője készítette és ellenjegyezte. A felperes is az I.r. alperes társaság tagja és őt a társasági szerződés alapján a társaságot megelőző sorrendben illeti meg elővásárlási jog. A II.r. és III.r. alperesek a vételi ajánlat lényeges tartalmi elemét sem szóban, sem írásban nem közölték a felperessel.

A felperes a cégbíróági iratok megtekintésekor ismerte meg az alperesek között létrejött adásvételi szerződéseket és azt követően, 2008. szeptember 15. napján az elővásárlási szándékát haladéktalanul bejelentette valamennyi alperes felé, közölve, hogy a vételár rendelkezésére áll és kérte, hogy elővásárlási jogának gyakorlását vegyék tudomásul, továbbá tájékoztassák, hogy a vételárat miként teljesítheti.

Az I.r. alperes a jogi képviselője útján 2008. szeptember 22-én írt válaszlevelében a felperes kérelmét elutasította, mert - álláspontja szerint - „szóban közlésre került” a felperessel „az átruházási szándék”, „amelytől számított 15 napos határidőt a felperes elmulasztotta a jogának gyakorlására”. Arra is hivatkozott, hogy „ténylegesen a névérték 100%-ában került átruházásra” az üzletrész, de „az összetett ügylet különbözeti értékeit, a kiegyenlítés tartalmát azonban üzleti titokként kezelik”.

A felperes a 2008. október 16-án előterjesztett, utóbb pontosított keresetében azt kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az I.r., II.r., illetve az I.r. és III.r. alperes között létrejött üzletrész-adásvételre vonatkozó szerződések az ő vonatkozásában hatálytalanok és - azok az elővásárlási joga gyakorlásával - közte és a II.r. alperes, valamint közte és a III.r. alperes között jöttek létre. Kérte továbbá az alpereseknek a perkölségében való marasztalását.

Az alperesek az ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Hivatkoztak arra, hogy a támadott szerződések érvényesek, a célzott joghatás kiváltására alkalmasak voltak. Kifogásolták, hogy a keresetlevél hiányos és pontatlan volt. Azzal is védekeztek, hogy a felperes a szerződés valós tartalmáról tudomást szerzett, ugyanakkor „az írásbeli szerződéssel szemben más tartalommal jött létre az adásvétel a felek között, kiegészítő megállapodás is született”.

Utóbb azonban - miután a felperes a kereseti kérelmét a szerződések érvénytelenségének megállapítása helyett a szerződések hatálytalanságának megállapítására módosította - az alperesek a felperes követelését elismerték, azonban azt kérték, hogy „a bíróság adjon ki rendelkezést a költségviselésre vonatkozóan, részben a cégadat-változások bejelentési eljárás költségeinek fedezetére, valamint a perkölség viszonylatában a Pp. 80.§ (2) bekezdésében foglaltak szerinti fordulatokra alapozva”. Az alperesek a felperes felé egyezségi ajánlatot tettek 2008. december 16. napján, akként, hogy amennyiben a felperes 2008. december 23-ig 700 000 Ft vételárat illetve 78 000 Ft-ot a cégadat-változások bejelentési költségeire megfizet, nem ellenzik a kereset teljesítését azzal, hogy egyebekben mindkét fél maga viselje a perrel felmerült költségeit.

A felek között egyezség nem jött létre. A felperes 2008. december 23-ig a perbeli üzletrészek vételárát kiegyenlítette, amelyet az alperesek elismertek.

Az elsőfokú bíróság - arra figyelemmel, hogy a perbeli esetben „A gazdasági társaságokról” szóló, 2006. évi IV. törvény 127.§ (2) bekezdése szerint az üzletrész átruházására vonatkozó írásbeli szerződés, illetve a vételi ajánlat közlése nem történt meg a felperessel, mint az elővásárlási jog jogosultjával - a módosított kereseti kérelmet alaposnak találta.

Megállapította, hogy az alperesek között létrejött szerződések a felperessel szemben hatálytalanok és azok az eladó II.r. és III.r. alperesek, valamint a vevő felperes között jöttek létre.

Az elsőfokú bíróság alaptalannak találta az alpereseknek azt az igényét, hogy a felperes fizesse meg számukra a cégadat-változások átjegyzésével kapcsolatos költségeket, egyrészt azért, mert a Gt. 9.§ (2) bekezdése folytán alkalmazott Ptk. 367.§ (3) bekezdése nem tartalmaz a cégadat-változások bejelentési eljárási költségeire vonatkozóan rendelkezést. A Gt. 150.§ (4) bekezdése ugyanakkor az ügyvezető kötelezettségévé teszi a tagjegyzékben feltüntetett adatok változása esetén a hatályos tagjegyzék elektronikus úton való benyújtását. A vevő vonatkozásában pedig a Gt. 127.§ (4) bekezdése csupán annyi kötelezettséget tartalmaz, hogy a tulajdonosváltozást a tagjegyzékbe való bejegyzés végett köteles a társaságnak bejelenteni közokiratban, vagy teljes bizonyító erejű magánokiratban, amelynek a felperes eleget is tett. Másrészt azért, mert az alperesek viszontkeresetet nem terjesztettek elő, perköltségnek pedig ez az igényük nem minősíthető.

Ugyancsak nem találta alaposnak az elsőfokú bíróság az alpereseknek azt a kérelmét, hogy a perköltségre vonatkozó döntése meghozatalakor vegye figyelembe, hogy a felperes egyes perbeli cselekményeket sikertelenül végzett (Pp.80.§ /2/ bekezdés). Az elsőfokú bíróság ezzel a kérelemmel összefüggésben megállapította, hogy az alperesek a perre okot adtak, ugyanis a pert megelőzően a felperes igényét nem ismerték el, a peres eljárás során pedig a felperes terhére mulasztás, vagy késedelem nem volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság a perköltség összegének megállapításakor a perértéket a szerződésekben rögzített vételárak alapulvételével, 400 000 Ft + 300 000 Ft állapította meg, és az alpereseket ennek megfelelően marasztalta egyetemlegesen a perérték alapján számított illeték, továbbá a felperes és a jogi képviselője által kötött csatolt szerződésben rögzített, a perérték 10%-ának megfelelő ügyvédi munkadíj (+ áfa) megfizetésére. (A lerótt többletilleték visszaigényelhetőségéről pedig a felperest tájékoztatta.)

Az ítélet ellen az alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben elsődlegesen a sérelmezett határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérték, azt állítva, hogy az eljárásban kizárt (elfogult) bíró vett részt. Másodlagosan pedig az elsőfokú bíróság ítéletének (részben történő) megváltoztatását kérték akként, hogy az ítéletábra „állapítsa meg az üzletrész-szerzés révén beállt cégadat-változással felmerülő eljárási költségek a felperest, mint üzletrész-szerzőt terhelik", továbbá azt, hogy az ítéletábra „méréskelje az alpereseket terhelő perköltséget a „perbeli felperesi cselekmények" sikertelensége miatt, valamint mellőzze a II.r. és a III.r. alperesek egyetemleges felelősségének megállapítását, mivel az adott esetben két különböző üzletrész átruházásra vonatkoztak a szerződések, ezért az egyik átruházónak a másik átruházót terhelő perköltségekért nem kell egyetemlegesen felelnie. Kérték továbbá az alperesek „az Itv. 58.§-ában részletezett mérséklési körülmények" figyelembevételét.

Hivatkoztak arra, hogy a felperes a keresetlevelében tévesen jelölte meg az igényét, amikor a szerződések érvénytelenségének megállapítását kérte, azok hatálytalanságának

megállapítása helyett. Állításuk szerint az adott esetben az érvényesíteni kívánt jog volt tévesen megjelölve és a helyes minősítéshez szükséges adatok nem álltak az elsőfokú bíróság rendelkezésére. Az alperesek a felperes módosított kereseti kérelmét azért tartották képtelenségnek, „mert a főkövetelés teljesítése tekintetében már egyezség született a felek között”, továbbá nem kérhette volna azt a felperes, hogy a bíróság rendelje el a változások cégnyilvántartáson történő átvezetését „a hatálytalanság megállapítása tárgyában hozandó bírósági határozat”-ban. Hivatkoztak az alperesek arra is, hogy az eljáró bírónak a velük szembeni „erős ellenszenve” és a felperest segítő magatartása miatt elfogultsági kifogást is előterjesztettek a 2009. március 6-i beadványukban, amelynek elbírálása nem történt meg.

A felperes a törvényes határidőn belül csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, amelyben az alperesek által fizetendő ügyvédi költség felemelését kérte az általa állított 2 900 000 Ft összegű pertárgyérték figyelembevételével. Hivatkozott arra, hogy a Pp. 24.§ (1) bekezdése szerint a pertárgy értékének megállapításakor a keresettel érvényesített követelés és jog értéke irányadó, ezért az adott esetben az érintett üzletrészek, mint vagyoni értékű jogok értéke a pertárgy értéke. Az üzletrészek értéke pedig - álláspontja szerint - azok névértéke (1 500 000 Ft, valamint 1 400 000 Ft), nem pedig azoknak az adásvételi szerződések szerinti vételára.

A felperes az alperesek fellebbezésével összefüggésben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Hivatkozott arra, hogy az alperesek annak ellenére kérték az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, hogy elismerték a keresetet, ugyanakkor annak nem adták megfelelő indokát, valamint jogszabálysértésre sem hivatkoztak, tehát az elsődleges fellebbezési kérelmüket nem támasztották alá. A kereset jogcímének módosítására pedig számára a Pp. 146.§ (1) bekezdése módot adott. Ezért alaptalannak tartotta az alperesek igényét az első tárgyalás költségei alól való mentesítésükre. Állította, hogy a per során semmilyen felesleges költséget nem okozott.

A változásbejegyzés költségeivel összefüggésben is helytállónak találta az elsőfokú bíróság ítéletének megállapításait. A perköltség viselésének egyetemlegességével összefüggésben pedig arra hivatkozott, hogy az elővásárlási jog szabályait az alperesek együtt sértették meg, így az azzal összefüggésben indított per költségeit is együttesen kell megtéríteniük. Összességében a felperes álláspontja az volt, hogy mivel az alperesek a főkövetelését elismerték, ezért az ítélet teljes terjedelemben történő hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezést nem is terjeszthettek volna elő, hiszen a bíróság által elbírált jogvita a felek között tulajdonképpen csak a cégbírósági eljárás költségéről és az ügyvédi munkadíjból eredő költségről szólt.

A csatlakozó fellebbezésre vonatkozóan az alperesek az észrevételükben hangsúlyozták, hogy az elsőfokú bíróság helytállón állapította meg a pertárgyértéket. Kiemelték, hogy a felperes eredetileg nem a szerződések hatálytalanságára alapította a keresetét, így az alperesek részéről elsőként előterjesztett érdemi ellenkérelem adekvátnak volt tekinthető, amely körülményt a bíróságnak a perköltségek viselése körében értékelnie kell. Megjegyezték, hogy mivel az elsőfokú bíróság ítélete rendelkezést tartalmazott az általuk valóban elismert főkövetelésre is, ezért arra vonatkozóan is volt jogorvoslati jogosultságuk.

Az ítélet tábla a felterjesztett iratokat a/5. számú végzésével visszaküldte az elsőfokú bíróságnak az alpereseknek a bíró kizárása iránti kérelme elbírálása céljából, amelyet követően ai Bíróság/2. számú végzésével az eljáró bíró kizárását megtagadta, annak megállapításával, hogy az alperesek által felhozott tényekből, körülményekből okszerűen nem következett, hogy a pártatlan elbírálás az ügyben nem volt biztosított.

A peres felek a másodfokú eljárás során tárgyalás tartását nem kérték. Ezért az ítélet tábla a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést a Pp. 256/A.§ (1) bekezdésének f) pontja szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

Az alperesek fellebbezése csak részben, a perköltség egyetemleges viselése tekintetében volt alapos, a felperes csatlakozó fellebbezése pedig alaptalan.

Az alperesek elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérték, mert állításuk szerint kizárt (elfogult) bíró vett részt az eljárásban. A Pp. 18.§ (1) bekezdése szerint a bíró kizárása iránti kérelem tárgyában az elsőfokú bíróság másik tanácsának kellett tárgyaláson kívül határoznia, amely tanács az eljáró bíró kizárását megtagadta. A másodfokú bíróság egyetértve az elsőfokú bíróság másik tanácsának határozatában kifejtettekkel nem látott okot annak megállapítására, hogy az első fokon eljáró bíró az alperesek által hivatkozott okok miatt elfogult lett volna. A jogcím téves megjelölése miatt ugyanis a kereset nem utasítható el, ha a követelést előterjesztő fél által előadott tények valóban bizonyulnak (BH.2000.20.). Az adott esetben pedig a felperes igényének jogalapja - a kívülállóval létrejött üzletrész-adásvételi szerződések vele való közlésének elmaradása - pontosan kitűnt a kereseti kérelemből. A bíróságnak pedig a kérelmet a jogvita alapjául szolgáló jogviszony tartalma és a felek tényállításai alapján kellett elbírálnia (BH.2006.370.). Az első fokon eljáró bírót ezért a felperes javára elfogultnak tekinteni amiatt sem lehetett, hogy a felperes kereseti kérelme tartalmát nem az eredetileg tévesen megjelölt jogcím, hanem a felperes által megtett tényállítások alapján állapította meg.

Az a körülmény pedig, hogy a kitűzött időpontnál egy órával később kezdődött a tárgyalás és az a jegyzőkönyvben nem került rögzítésre, a jogvita érdemi eldöntését nem befolyásolta. Az alperesek jogi képviselője nyilatkozatának az ítéletben való idézése önmagában ugyancsak nem lehetett oka a bíró elfogultsága megállapításának.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az alpereseknek az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló kérelmét alaptalannak találta, mivel az elsőfokú eljárásban kizárt bíró nem vett részt, egyéb lényeges eljárási szabálysértést pedig az alperesek maguk sem állítottak.

Az alperesek a másodlagos fellebbezési kérelmükben a szerződések hatálytalanságának megállapítását és azoknak a II.r. és a III.r. alperesek, valamint a felperes közötti létrejöttét nem sérelmezték. Azzal azonban nem értettek egyet, hogy az elsőfokú bíróság nem kötelezte a felperest az I.r. alperes javára a perbeli üzletrészekre vonatkozó cégbejegyzés-változásokkal összefüggésben felmerülő költség megtérítésére, megjegyezve azt is, hogy az elsőfokú bíróság őket is kioktathatta volna a viszontkereset előterjesztésének lehetőségére.

Tény, hogy az alperesek viszontkeresetet nem terjesztettek elő, csupán az ellenkérelmük irányult arra, hogy a szerződéseket olyan tartalommal hozza létre az elsőfokú bíróság, hogy azok alapján a felperesnek kelljen viselnie a cégbejegyzéssel kapcsolatos költségeket. Az így előterjesztett kérelem alaptalanságával összefüggésben az elsőfokú bíróság által tett megállapításokkal és következtetéssel azonban az ítéletábra mindenben egyetértett. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg ugyanis, hogy a szerződő felek az adásvételi megállapodásokban nem rendezték a cégnyilvántartásba való bejegyzéssel összefüggő költségeket, amely költség nem hasonlítható az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzés költségéhez. A perbeli szerződésekben tehát nem volt szó költségviselésről, az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltak alapján pedig a szerződések azonos tartalommal jöttek létre a felperes és a II.r. és a III.r. alperesek között, mint ahogy azok létrejöttek az alperesek között. Annak pedig nem volt jelentősége a perbeli jogvita elbírálásakor, hogy a a felperessel a vételi ajánlatot kinek a hibája miatt nem közölték (amely miatt az I.r. alperest kétszeresen terheli a bejegyzési költség.) E kérdés megválaszolása ugyanis csak az alperesek egymás közötti - a jelen perben el nem bírálható - jogviszonyára tartozik. Helyes volt az elsőfokú bíróságnak az az állásfoglalása is, hogy ezt a költséget a jelen perben felmerült perköltségek körében sem lehetett figyelembe venni a Pp. 75.§-ában foglaltakra tekintettel. Alaptalanul hivatkoztak továbbá az alperesek a kioktatásuk elmaradására is, mert az a bíróságot a Pp.3.§ (3) bekezdése alapján csak a bizonyítással összefüggő eljárási jogok tekintetében terhelte (anyagi jogi igényeket illetően ilyen kötelezettsége nem volt).

A perköltség összegére vonatkozó alperesi fellebbezéssel összefüggésben abból kellett kiindulni, hogy a felperes teljes mértékben pernyertes lett a pontosított kereseti kérelme szerint, ezért a perértéknek megfelelő összegű kereseti illeték, valamint a kikötött ügyvédi munkadíjból származó költség megilleti.

A perköltségviselésre vonatkozó (a Pp. 80.§ (1) bekezdésébe foglalt) kivételes eljárásjogi szabály pedig kiterjesztően nem értelmezhető. Ezért a keresettel szemben védekező alperesek nem mentesülnek a költségek viselése alól, ha az utóbb előterjesztett jogcímen a módosított kereset teljesítését nem ellenezték (BH.2009.143.).

Az alperesek eredményesen arra sem hivatkozhattak, hogy a keresetmódosítás után a felperesi követelést elismerték, az ugyanis nem volt feltétel nélküli, hiszen csak abban az esetben vállalták azt teljesíteni, ha a felperes nemcsak a vételár összegét fizeti meg (azt a felperes meg is tette), hanem az I.r. alperesnek a bejegyzéssel felmerülő költséget is. A felperesi követelés első tárgyaláson történő azonnali elismerésének viszont az alperes részéről minden más nyilatkozatot megelőzően (szóban, vagy írásban) és fenntartás nélkül kellett volna megtörténnie. E feltételek hiányában nem volt alkalmazható a perbeli esetben „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 58.§ (1) bekezdésének c) pontja sem, mivel az alperesek a követelést a keresetmódosítás után nem feltétel nélkül ismerték el. (Egyébként ezért nem jött létre a peres felek között az egyezség sem.) E kérdéssel összefüggésben értelmezhetetlen az alpereseknek az az álláspontja, miszerint külön kellett volna kezelnie az elsőfokú bíróságnak a felperes kereseti követelését, valamint az alpereseknek a változásbejegyzési költségek megtérítésére irányuló viszontkeresettel nem érvényesített, azonban az elismerésük feltételéül szabott igényét.

Az ítélet tábla megállapítása szerint az adott esetben a Pp. 80.§ (2) bekezdése sem volt alkalmazható. Ebben a rendelkezésben ugyanis az egyes eljárási cselekményekre tartozó költségelemek viselésének külön szabályairól van szó. A törvény e rendelkezése feltételes módon került megfogalmazásra, a jogalkotó szándéka tehát a bíróság mérlegelési jogkörének megengedése volt. A bíróság ugyanis csak mérlegeléssel döntheti el, hogy a fél adott magatartása, vagy mulasztása valóban sikertelen, indokolatlanul késedelmes, vagy felesleges volt-e, illetve, hogy az ellenérdekű fél ebből eredő költségei mennyiben felelnek meg a rá is kötelező jóhiszeműség és célszerűség követelményének. Az adott perben azonban az alperesek „a szerződések érvénytelenségére” alapított eredeti keresettel szemben már az első tárgyaláson is azzal védekeztek, hogy közölték a felperessel a szerződés valós tartalmát. Mindemellett azt is kifogásolták, hogy a keresetlevél nem rögzítette, hogy a perbeli ügyletekről a felperes mikor szerzett tudomást, valamint - annak ellenére, hogy a felperes által előadott tényekkel tisztában voltak - a tárgyalás elhalasztását kérték. Ezért az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelt, amikor az alpereseket a teljes felperesi perköltség megtérítésére kötelezte.

Alapos volt viszont az alperesek fellebbezése annyiban, a Pp. 82.§ (1) bekezdése szerint csak a Pp. 51.§ a) pontja alá eső (kényszerű) pertársakat lehet a perköltség egyetemleges megfizetésére kötelezni. A Pp. 82.§ (2) bekezdése szerint azonban az egyéb (egyszerű) pertársakat egyenlő arányban kell a perköltségben marasztalni. Ha pedig a pertársak perbeli érdekeltsége között fennálló jelentékenyebb eltérés van, akkor a perköltséget az érdekeltségük arányában meg kell osztani. Mivel a perbeli esetben az alperesek együtt nem, hanem csupán az I.r. és a II.r. alperesek, illetve az I.r. és a III.r. alperesek külön-külön kényszerű pertársak, ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által helyes összegben megállapított perköltség megtérítésére az alpereseket érdekeltségük arányában, azonban az egyes szerződésekkel összefüggő költségeket illetően az I.r. és a II.r. alpereseket, valamint az I.r. és a III.r. alpereseket egyetemlegesen kötelezte.

Az ítélet tábla a felperesek csatlakozó fellebbezését alaptalannak találta. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a szerződés érvénytelenségének (hatálytalanságának) megállapítására irányuló perben a pertárgy értékeként a szerződésben kikötött ellenszolgáltatás értékét kell figyelembe venni (BH.2009.332.; EBH.2000.335. és BH.1997.411.). Ezért helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a szerződésekben feltüntetett vételár (ellenszolgáltatás), nem pedig az üzletrész névértéke volt az irányadó a perérték meghatározásakor, amelyre tekintettel az alpereseket terhelő perköltség összegének felemelésére nem volt indok.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségre vonatkozó rendelkezését a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben pedig az ítéletet helybenhagyta.

Arra tekintettel, hogy a felperes csatlakozó fellebbezése egyáltalán nem, az alperesek fellebbezése pedig csupán kis részben vezetett eredményre, az ítélet tábla akként határozott, hogy a peres felek a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban felmerült perköltségeiket maguk kötelesek viselni.

Debrecen, 2010. november 9.

Erőss Károlyné Dr. Vajvoda Ildikó sk. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné Dr. Karcub Edit sk.
előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-